

37 stemte mot

Fra markedsdebatten i juni

37 stortingsmenn stemte i stortingsdebatten i juni i år for at Norge skulle bryte forhandlingene om fullt medlemskap. Dette innebærer at de allerede i juni fant å kunne ta sitt standpunkt uavhengig av forhandlingsresultatet.

38 stortingsrepresentanter er tilstrekkelig til å hindre norsk medlemskap ved den endelige avstemning.

Folkebevegelsen gir i denne avisen en oversikt over stortingsdebatten.

Avisen er i sin helhet bygget opp av sitater hentet fra de representanter som stemte for forhandlingsbrudd ordnet under hovedavsnitt. Oppdelingen står selvfølgelig for redaksjonens regning.

Helhetssyn på Norge og EEC

Sterkere konsentrasjon av politisk- og økonomisk makt

John Austrheim (SP)

«Utgangspunktet for ei grundig vurdering av EEC-saka må vere det som vi oppfattar som dei sentrale problemstillingane i vår tid. Og her kan det ikkje vere tvil om kva som er problema: Den aukande klofta mellom dei industrialiserte lan-

da og utviklingslanda, mellom sentrum og utkant, mellom fattige og rike og mellom styrande og styrte. Vil norsk deltaking i ein framtidig politisk union i Europa gjere det lettare eller vanskelegare å løyse desse grunnleggjande problema?

Dette spørsmålet er heilt avgjerande. Mi vurdering er at vi ikkje må akseptere internasjonale samarbeidsformer som skaper fleire problem enn dei løyser. Tilslutning til EEC vil kunne føre til at konsentrasjonstendensane i samfunnet vert sterkare, at makt vert overført frå lokalsamfunn til meir fjerntliggjande organ, og at vi blir med på å forme ut eit regionalt europeisk samlingsmonster med brodd mot utviklingslanda.»

Torbjørn Berntsen (A)

«Jeg har ikke sett noe eksempel på at integrerte storregioner har løst sine problemer bedre enn mindre enheter. Jeg tror heller ikke at de vil gjøre det i framtida — alt tatt i betrakt-

ning. Derfor ser jeg ingen grunner til at Norge bør bli medlem av EF. Jeg ser tvert imot langt bedre grunner til at vi med basis i våre egne tradisjoner, vår egen kvalitet og vår selvbestemmelserrett utvikler vår politikk videre, en politikk som har ført til resultater som vi iallfall ikke har noen grunn til å skamme oss over i det internasjonale samfunn. Kanskje det lille land har sin misjon både overfor seg selv og sine borgere og overfor det internasjonale samfunn.»

Bjørn Unneberg (SP)

De storstatene verden allerede har, burde heller være en advarsel enn et mønster, der de kjemper med ressursrovdraft, forurenser, overveldende konsen-

HAR DE GITT DERES BIDRAG?

Folkebevegelsen
Postgiro 20 86 69
Pilestredet 8, Oslo 1.

trasjonsproblemer og et halv-kvalt folkestyre.

Einar Førde (A)

Arbeiderrørsas tradisjonelle motstandarar

Kva økonomisk struktur har EEC, kva krefter har makta, kva typer verdier er dei rådande?

Det er arbeidarrørsas tradisjonelle motstandarar som har makta der, dei utviklar eit system prega av verdier som alltid har vore framande for norsk arbeidarrørsle. Problema for den vesteuropeiske kapitalismen er akkurat dei same som i USA: Rovdrifta på naturressursar og på menneskelege ressursar, sterke byråkratiske og anti-demokratiske tendensar, stadig større konsentrasjon av makt utanfor folkevald kontroll, sentraliserings-tendensar og rasjonalisering som er klårt menneskefiendtlige, eit problematisk forhold til den tredje verda. Dette er Vest-Europas alvorlegaste politiske problem i dag, ikkje faren for krig mellom Tyskland og Frankrike.

Tove Pihl (A)

Våre forhandlinger dreier seg om særordninger på spesielle felt, mens det er en forutsetning for overhodet å komme til forhandlingsbordet at man godtar Romatraktatens politiske prinsipper og filosofi. Jeg er

uenig i Roma-traktaten og Fellesmarkedets politiske struktur. EEC bygger på et rendyrket økonomisk verdssystem som er unndratt parlamentarisk kontroll.

Ledende økonomer har gitt uttrykk for at medlemskap i EEC ikke er noen økonomisk nødvendighet, og at økonomiske resonnementer ikke kan gi svaret på om Norge bør slutte seg til EEC ved fullt medlemskap.

Høyre og Arbeiderpartiet kan ikke begge få like gode sjanser til å få realisert sine motstridende politiske målsettinger innen EEC.

Johan Kleppe (V)

EEC-medlemskap: svekkelse i stillingen for arbeidere, bønder, fiskere, småbedrifter

Etter min beste overbevisning vil det hverken nå eller i den nærmeste framtid være noen fordel for vårt folk og for verdenssamfunnet at vi går inn i dette fellesskapet helt og fullt. Det vil bety en svekkelse i stillingen for norske arbeidere, for bønder, for fiskere, for småbedrifter og for vår samlingsstruktur i det hele. Og det vil bety en svekkelse av vår mulighet til

en fri påvirkning av verdenssamfunnet.

Vi lever i en utkant av Europa, vi har et land og en politisk struktur som er ulik den vi finner i Sentral-Europa. Vi passer i dag ikke inn i det mønster som avtegner seg selv ved et utvidet EEC, der embedsverket og ekspertene vil få en langt større makt enn den vi er vant med. Vi er ikke så fattig at vi behøver å være redd for vår framtid av den grunn.

Edmund Fjærvoll (Kr. F)

EEC som maktfaktor i Europa

«Det er forsåvidt ganske klart europeisk fellesmarked vil bli en så dominerende maktfaktor i Vest-Europa at det vil komme til å virke begrensende på vår faktiske handlefrihet, uansett hvilket standpunkt Norge tar til spørsmålet om medlemskap. Men det vil være stor forskjell på det at vi i våre disposisjoner vil måtte ta hensyn til den økonomiske realitet som Fellesmarkedets eksistens innebærer, og det at vi som medlem vil bære traktatmessig forpliktet til å rette oss etter de vedtak som Fellesmarkedets organer fatter.»

Hans Hammond

Rosbach (V)

Avskrivning av nasjonal suverenitet

Hans Hammond Rosbach: Å slutte seg til EEC betyr å gå inn i vidtrekkende samarbeidsformer som innebærer avskrivning av nasjonal suverenitet og beslutningsmyndighet i en helt annen grad enn hva vi tidligere har stått overfor.

Vi må også ta i betraktning at et fullt medlemskap er et meget dramatisk valg, også fordi medlemskapet er livsvarig. Det vil neppe bli noen reell mulighet til å melde oss ut igjen.

Gunnar Garbo (V)

Ikke spørsmål om økonomisk vekst

Jeg har kommet fram til den overbevisning at ved å være medlem vil vi få mindre muligheter til å forme et Norge slik vi ønsker å bygge det i dag.

Det er intet nødvendig grunnlag for hr. Willochs bastante påstander om at den økonomiske vekst i Norge vil bli mindre utenfor enn innenfor Fellesskapet.

Ut fra en samlet vurdering av de faktorer som gjør seg gjeldende, finner jeg for mitt vedkommende at det er grunn til å slutte

seg til den rekke av økonomer som har gjort gjeldende at dette valg ikke er et spørsmål om økonomisk vekst, men at vi kan klare oss omtrent like godt utenfor som innenfor Fellesskape — dersom vi da ønsker å ha slik økonomisk vekst.

Valter Gabrielsen (A)

avstanden fra Finnmark til Oslo er stor, men den er enda større fra Finnmark til Brussel.

Arne Kjelland (A)

EEC bygger på stor-drift i rasjonelle former, også i det politiske liv. Brussel skal få lovgivnings- og påvirkningsmakt, som Stortinget, Kommisjon og ministerråd skal regjere side om side med Regjeringa i Oslo.

Viktigere er det likevel at de kapitalistiske kreftene som dominerer europeisk økonomi, vil forsterke de samme kreftene hos oss — uten at vi kan regne med å veie opp tapet. Framfor alt blir all sentraliseringskraft sterkere. Italienerne har vært flinke til å ta stadig sterkere nasjonale virkemidler i bruk. Men det hjelper ikke med nasjonale støttetiltak i Sør-Italia når den attraktive aksene Milano-Ruhr ligger der i all sin bedriftsøkonomiske velyst.

Jordbruk: «Mellomlagslinjen» i strid med krava fra landbruksorganisasjonene

Fiske: Fiskeriopplegget trygger ikke næringsliv og bosetning langs kysten

Johan A. Vikan (SP)

Det er en industri (landbruksindustrien) som beskjeftiger temmelig mange, jeg skulle tro ca. 20 pst. av de ansatte i industrien, og framfor alt er denne industrien plassert i distriktene. Den er produktrettet og produsentrettet og mindre markedsrettet, som naturlig er. Med det grunnlag som Regjeringen har valgt for sitt opplegg når det gjelder landbruksforhandlingene, nemlig at man godtar og godkjenner det felles landbruksopplegg når det gjelder prisnivået, er det ganske innlysende at det er en industri som i høy grad kommer i vanskeligheter, og der arbeidsplassene som følge av det blir svært usikre.

Valter Gabrielsen (A) EEC-trålerne innenfor fiskerigrensen

Hvis Stortinget senere skulle gå inn for medlemskap, frykter jeg for at trålerne fra EEC-land blir å finne innenfor fiskerigrensen sammen med norske trålere, ut fra ikke-diskrimineringsprinsippet.

Vi har allerede i dag vansker med å dekke de ulike markeder med fisk. Vest-Europa trenger fisk, og behovet stiger. Jeg kan ikke tenke meg at vi skal bli isolert hvis vi ikke velger medlemskap.

John Austrheim (SP)

Etter det ein kan forstå, har Regjeringa vald den såkalla "mellomlagslina". Dette vil seie at det er EEC-prisane som vert grunnlaget, og at mellomlaget vil verte avhengig av den politiske vilje og det politiske fleirtal som til kvar tid måtte vere til stades. Eit slikt opplegg vil i tilfelle vere i strid med dei krav landbruksorganisasjonane stiller til ein nasjonal landbrukspolitikk. Ein syner til brevet av 14. juni 1971 frå dei tre landbruksorganisasjonane...

Eg skal ikkje her gå inn på i kva grad det er mogleg å basere seg på EECs etableringsreglar i denne samanheng. Men det ein tek sikte på å oppnå, vil i alle høve innebere ei svekking samanlikna med dei reglar om rett til å fiske innanfor den norske fiskerigrensa som ein har i lov av 17. juni 1966 om Noregs fiskerigrense.

Anton Skulberg (SP) Problemer for næringsmiddelindustrien

Valg av mellomlagslinjen i jordbruksforhandlingene vil skape store vansker for den del av næringsmiddelindustrien som arbeider med råvarer fra jordbruket. Denne industri betyr meget for sysselsettingen. Og fordi den ligger spredt utover landet, er den også en viktig distriktspolitisk faktor.

Halvard Eika (V)

Likevel legger eg stor vekt på omsynet til busetnaden. Eg trur det vil verta store vanskar med å oppnå slike vilkår for fiskerinæringa vår at det gjev fullgod trygd for næringsliv og busetnad langs kysten.

Hva med fiskeværet i framtida?

Bjarne Flem (V) Utvida fiskerigrense i framtida?

At våre vilkår og EEC sin politikk vanskeleg kan sam-einast på vesentlege område, har vi eit ferskt bevis på når det gjeld bruken av vårt havområde innafor vår 12-mils fiskerigrense. Å verne våre fiskeriinteresser på den måte som fiskeriminister Hoem la opp til, ved å vise alle trålarar utanfor 12-milsgrensa — og i si tid også eventuelt andre brukstypar — er ikkje akseptabelt for kyst-Norge.

Det ser i dag ut som om framtida sitt problem ikkje blir å selje gode fiskeriprodukt, men å skaffe kvalitetsråstoff og bevare fiskeressursane. I ein slik situasjon vil ikkje tendensen gå i retning av at kyststane trekkjer sine fiskerigrenser innover — men at dei vil gjere det motsette.

Einar Moxnes (SP)

Det er mye som tyder på at det forhandlingsopplegg som Regjeringen har lagt for jordbruket, ikke ivaretar disse interessene i tilstrekkelig grad, noe som også jordbruksorganisasjonenes brev til Stortinget bekrefter. Jeg kan ikke akseptere Regjeringens forhandlingsopplegg når det gjelder fiskerinæringens strukturpolitikk innen et utvidet EF.

Rent generelt vil jeg si at begge EF-forordningene om EFS fiskeripolitikk, som først ble vedtatt i oktober 1970, er uakseptable sett fra norsk synspunkt. Viktige fundamentet i vår fiskeripolitikk som reservering av de nasjonale fiskerisoner for kystbefolkningen, full lovbeskyttelse for salgsorganisasjonene m.v. er det ikke hjemlet adgang til i disse forordningene.

EF-forordningene bærer ellers preg av at de i for liten grad er sikret mot en fornuftig samfunnsmessig styring av investeringene i fisket. Det er ikke tvil om at forordningene vil gi de store kapitalinteressene et meget fritt spillerom, ved bl.a. å sikre Fellesskapet adgang til våre fiskerisoner, etableringsadgang og mulighet for konsentrasjon i de store fiskerihavnene på kontinentet. Dette åpner for en distriktssnedlegging og ikke for en distriktutbygging, som mange snakker så vakkert om at Fellesskapet vil gi ny mulighet for.

Regjeringens forhandlingsopplegg kan, såvidt jeg forstår, ikke tolkes annerledes enn at det forutsetter at det fortsatt kan dispenseres for drift f.eks. med norsk-registrerte trålere i beltet 4–12 mil.

Edmund Fjærvoll (Kr. F)

Mørkt for fiskerinæringens framtid

Fjærvoll: Det kan nå se ut som om Fellesmarkedet vil være villig til å akseptere vårt krav om varige særordninger for jordbruket, men hvorvidt forhandlingsresultatet vil komme til å bli tilfredsstillende for norsk jordbruk, er likevel vanskelig å si. Når det gjelder Fellesmarkedets fiskeripolitikk, gjenstår det fremdeles å se om det vil være mulig å få endret den slik at våre fiskeres interesser og næringsens framtid blir sikret. Jeg synes at det her ser heller mørkt ut.

De 37 var:

Følgende 37 representanter stemte imot fortsatte forhandlinger med sikte på fullt medlemskap.

Fra Arbeiderpartiet:

Valter Gabrielsen, Peter Kjeldseth Moe, Tove Pihl, Einar Førde, Torbjørn Berntsen, Arne Kjelland, Aslak Versto og Oddleif Fagerheim.

Fra Kristelig Folkeparti:

Sverre L. Moe, Edmund Fjærvoll, Bergfrid Fjose og Knut Myrstad.

Fra Senterpartiet:

Teddy Dyring, Anton Skulberg, Bjørn Unneberg, Erland Steenberg, Karstein Seland, Johan Østby, Sverre Helland, Arnt Hagen, Arnold Weiberg-Aurdal, Erling Engan, Willy Wold, Ola O. Røssum, Asbjørn Granheim, Karl Aasland, John Austrheim, Johannes Gilleberg, Johan A. Vikan, Inge E. Bartnes, Per Borten og Einar Moxnes.

Fra Venstre:

Gunnar Garbo, Halvard Eika, Johan Kleppe, Bjarne Flem og Hans Hammond Rossbach.

Kontroll med ressursene

De oljeproduiserende land har i stor utstrekning nasjonalisert sin oljeindustri. Denne utvikling har ført til en ny energipolitisk situasjon i Europa. Fransk presse har karakterisert situasjonen som meget alvorlig. Det er også sannsynlig at ønsket om større tilførsler av energi er blant de naturlige bakenforliggende årsaker til Vest-Tysklands nye politiske framstøt mot øst. De oljefunn som er gjort på den norske kontinentalsokkelen har derfor uten tvil gjort Norge meget mer attraktivt som et potensielt medlem av EEC.

Det er bare som en suveren og uavhengig stat at vi kan nytte våre ressurser på den måten vi finner mest hensiktsmessig.

Sterkere sentralisering

Halvard Eika (V)

"Det idegrunnlaget og regelverket samarbeidet i Fellesskapet kviler på, dreg så sterkt i retning av sentralisering av nærings-

ringliv og busetnad at om det har vore vanskeleg å halde utviklinga under kontroll hittil, vert det langt vanskelegare innafor Fellesskapet."

Arne Haugestad

ABC OM EEC

Grunnboka ABC om EEC kan kjøpes i alle bokhandeler og i kioskene, eller direkte gjennom Folkebevegelsen, Boks 8308 Hammersborg, Oslo 1

Ved postbestilling: Send kr. 10,— + porto kr. 0,60 til Postgirokonto 20 90 63

Minska nasjonal sjølvråderrett

Auka innflytelse for ekspertveldet

Per Borten (SP)

«Differensiering og desentralisering er betingelser for et levende demokrati, konsentrasjon av den politiske avgjørelse er maktpolitikens kjennetegn.

Det er fra demokratisk synspunkt ikke likegyldig hvordan beslutningene fattes. Selv om de skulle være langt på vei de samme, er det vesentlig for demokratiet at individene er aktivt med i beslutningsprosessen, og at de føler at de har reelle muligheter til å inn-

virke på utviklingen. Det er nærmedemokrati i praksis!...

Ifølge Wernerplanen skal endog budsjettpolitikken underordnes Fellesskapet. Det vil kunne få vidtrekkende konsekvenser på alle samfunnslivets felter. Det er jo nettopp den vi bruker til stimulering og løsning av alle de fellesskapsoppgaver som til sammen er med og preger vår livsstil som folk — vårt kulturmonster i egentligste forstand.»

Halvard Eika (V)

«Eg legg her vekt på at det synest vera vanskelegare å utvikla demokrati slik at det einiskilde mennesket får aukande innverknad på sin eigen livssituasjon og sitt eige miljø innafor store enn små statar, og at Fellesskapet, slik det er i dag, betyr auka innflytelse for byråkratiet og teknokratiet på bekostning av dei folkevalde.»

John Austrheim (SP)

EEC i strid med vitale norske omsyn

«Eg finn då for min del at på tre vesentlege punkt vil eit norsk medlemskap i EEC — etter den siste tids utvikling — kome i strid med vitale norske omsyn.

For det første har vi omsynet til suvereniteten. Dei nye planane aktualiserer ei grundig prøving av om medlemskap i EEC vil ligge innanfor dei rammene Grunnlova set for avgjeving av suverenitetet.

Vidare har vi omsynet til folkestyret. Den byråkratiske sentraliseringa av politisk makt som vi i dag har i EEC, er ille nok. Men dette vil slå endå sterkare ut etter kvart som stadig fleire politiske oppgaver vert overførte frå nasjonalt til EEC-plan.

Det tredje omsynet eg vil nemne, er tilhøvet til ressursane. Det er grunn til å tvile på om Norge, som er eit lite land, skal gje frå seg råderetten sin over naturressursane. I ei tevling om utnytting av desse, der det fremste kriteriet vil verte kapi-

talmakt, vil Norge kome dårleg ut.»

Einar Førde (A)

Demokratiet i kvardagen i alvorlig klemme

I motsetnad til regjeringa synest eg det er heva over tvil at demokratiet i kvardagen vil kome alvorleg i klemme ved ei overføring av makt som den EEC-medlemskap vil medføre.

Johannes Gilleberg (SP)

Jeg mener at selvbestemmelsesrett nå som før avhenger av i hvilken grad vi kan ha kontroll over egne politiske forhold og landets ressurser for øvrig. I denne sammenheng er følgende poeng viktig: Den ressurskontroll vi avgir vil ikke bli erstattet gjennom deltakelse i de avgjørende EEC-organer. Jeg mener at når

det gjelder innflytelse, avgir Norge mer ved et medlemskap enn det vi får igjen.

Tove Pihl (A)

Vi er i Norge i dag på vei mot økt lokal medbestemmelsesrett for den enkelte. Ønske om utvidet nærmedemokrati er blitt en realitet i vårt folk. Men svært mange har vanskelig for å fatte at dette skal kunne kombineres med at viktige beslutningsprosesser overføres til byråkratiske apparater i Bryssel.

Arnt Hagen (SP)

Medlemskap i EEC vil svekke lokalsamfunnet

Hagen: Eg er redd for at medlemskap i EEC vil kome til å svekke lokalsamfunna og det lokale demokrati. Det er noko av eit tvisyn når ein talar så sterkt og varmt om demokrati i kvardagen og samstundes godtek ein økonomisk og monetær union, med den sentralisering av makt som den kan kome til å føra med seg. Eg kan ikkje sjå det annleis enn at det vert eit visst motsetnadstilhøve mellom dei sen-

tralistiske kreftene i EEC og vårt syn på busettingsstruktur, lokalisering av næringsliv m.v.

Dei planar som no ligg føre, peikar avgjort framover mot ein union i Europa.

Eg meiner at denne integreringa etter dei mål som er oppstilte vil kome til å gå lenger enn det Norge bør vere med på.

Einar Førde (A)

Om overføring av makt til overnasjonale organ

Kan vi gi opp sentrale verkemiddel til overnasjonale organ for vi veit at vi får att betre reiskapar i staden, og for vi veit kven det er som får makt til å styre desse reiskapane? Med alle sine svakheter har nasjonalstaten vår fungert som det organ vanlege menneske har sett si lit til for å realisere draumar om framtida. Vi er neppe budde på nå å overføre ein del av denne tillita til Det europeiske økonomiske fellesskap.

Eit fransk forbehold om utviklinga av overnasjonale organ i EEC er noe kvalitativt anna enn eit norsk forbehold.

EEC-byråkratiet hovedkvarter

Mot en økonomisk og monetær union

Overføring av myndighet på budsjett- og skattepolitiske områder

Johannes Gilleberg (SP)

Mer dyptgripende union enn tidligere

Det er i dag spørsmål om Norges holdning til en vesteuropeisk politisk union. Det nytter ikke lenger å påstå at man kan akseptere de små og ufarlige steg når det er helt klart at disse skal føre framover mot en politisk og økonomisk union. Den typen union som nå gradvis blir skapt på kontinentet er langt mer dyptgripende enn noen av de unio-

ner Norge tidligere har vært medlemmer av. Her er det selve den økonomiske struktur som er drivkraften, senere kommer de overnasjonale institusjoner av seg selv.

Er det ikke nå på tide at det norske folk blir klar over at vår innlemmelse i EEC skjer steg for steg? Vi kan ikke i framtiden stole på at norske myndigheter innen EEC vil kunne legge ned veto mot oppgivelse av nasjonal suverenitet på budsjett- og skattepolitiske områder. Det er en klar forutsetning at den første etappen ikke skal skilles ut fra de øvrige etapper.

Torbjørn Berntsen (A)

Lovmessig mot en sterkt integrert region

Etter min mening fører den prosess som er i gang i EEC, helt lovmessig fram til en sterk økonomisk og politisk integrert region, og den kommer til å fungere etter sin hensikt som en enhet. Man kan døpe denne konstruksjon hva man vil, for

meg er det ikke maktpåliggende å delta i selve dåpshandlingen. Etter lesing av meldingen og innstillingen er det tydelig at man nærmer seg "det nye Europa" men forsiktige og litt mistenksomme skritt.

Halvard Eika (V)

Ny statsdanning

Men eg er overtydd om at den økonomiske integrasjonen er komen så langt at den vil måta gå vidare med ei ny statsdanning i ei eller anna form som resultat.

John Austrheim (SP)

Valg mellom kreftenes frie spill og overnasjonale styringsmidler

Vi kan no konstatere at stadig fleire politiske saksområde vert handsama på fellesskapsplan og med stadig meir inngripande følgjer for dei einiskilde medlemsland. Det mest sentrale dokument vi har å halde oss til, er den samrøystes resolusjonen i Ministerrådet 9. feb-

ruar i år, om etableringa av den økonomiske og monetære union. Av denne resolusjonen går det fram at unionen "innebærer at de viktigste beslutninger om den økonomiske politikk blir tatt på fellesskapsnivå og følgelig at den nødvendige myndighet blir overført fra det nasjonale plan til Fellesskapsplanet...

Eit anna sentralt dokument ved vurdering av den seinare tids utvikling er Davignon-rapporten. Denne vart godkjent av utanriksministrane i EEC-landa den 27. oktober 1970 og omhandlar som kjent utanrikspolitisk samarbeid, eller som det heiter i rapporten:

"Idet de ønsker å fremme politisk samling, beslutter regjeringene å samarbeide på det utenrikspolitiske område."

Jamvel om det i første omgang vert lagt opp berre til konsultasjonar, er det no kårt at også desse må sjåast i lys av sluttmålet: politisk samling."

Går vi også inn i en økonomisk og valutarisk union, er det under kravet om en langt større overføring av økonomisk beslutningsmyndighet enn det hittil har dreid seg om. Og når det er grunn til å ta disse planene alvorlig er det ikke fordi de i og for seg er utarbeidet, men det er fordi at når man først har begynt å bygge ned de nasjonale virkemidler innenfor området, da står man i Fel-

lesskapet overfor et valg mellom enten å tillate kreftenes frie spill, med de skadevirkninger og de forstyrrelser det vil medføre, eller å bygge opp nye overnasjonale styringsmidler på felles europeisk basis. Det er den dynamikk som gjør at planene om en økonomisk og valutarisk union fortøner seg som en realitet det er nødvendig for oss å ta stilling til.

Tove Pihl (A)

... innebygd i Roma-traktaten

Werner- og Davignon-rapporten tegner konturene av en fremtidig monetær og politisk union. De langsiktige mål som er innebygd i Roma-traktaten, trer dermed tydelig fram og kan ikke bortforklares.

Hans H. Rossbach (V)

Viktige beslutninger overføres til EEC-nivå

Hans Hammond Rossbach: Werner-planen tar bl.a. sikte på at de viktigste postene i de offentlige budsjetter bestemmes på fellesskapsplan. En første etappe av denne planen er allerede satt i virksomhet. En full eller delvis gjennomføring av Werner-planen vil føre til at en rekke beslutninger blir overført til EEC-planet. Det er beslutninger som i stor grad vil påvirke det norske økonomiske og politiske system.